
Paaskedag 1928

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Paaskedag 1928	4
Påskedag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Paaskedag 1928

Påskedag

Prædikedag Påskedag

Prædikedato 08. april 1928

Prædiketekst Matthæus 28,1-8

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P080428-01

Kilde Mindeudgave Prædikener, 64-66

PAASKEDAG 1928

Jeg garanterer ikke for Enkeltheder; men i det store og hele gik det saadan til, før Bolsjevikerne fik Magten — nu ved man jo ingenting derovrefra — i de store russiske Domkirker Paaskenat:

Den vældige Kirke laa hen i Halvmørke; kun faa flakkende Kærter spredte et sparsomt og usikkert Lys over de Hundreder af bedende, der laa rundt omkring paa Gulvet og i Stolestaderne; fulgt af sine Præster traadte Ærkebiskoppen stilfærdigt frem; en enkelt Diakon bar en Fakkelt foran ham. Biskoppen kom ned mellem de knælende, som ikke rørte sig; han søgte efter Kristus, den korsfæstede; hvor havde de lagt ham; han søgte mellem de bedende, han søgte under de store Buer ved Siderne, han gik træt og alvorlig og bekymret med sit Følge ud paa den mørke, kolde Kirkegaard, famlede sig frem langs Kirkens Mur, kom tilbage ind i Kirken igen, slæbte sig mismodig og altopgivende op imod Alteret, og da — da faldt pludselig den store Domkirkeklokke ind med rystende Slag, Snese af Messedrenge fyldte Kirken med Lys, og, som han saa et Syn, strakte Biskoppen, nu oppe ved Alteret, begge Hænder i Vejret og raabte overrasket og i Jubel: Kristus er opstanden, og Nyheden forplantede sig med Lynfart gennem de knælendes Rækker, til et hundredstemmigt Skrig dernede fra svarede ham: Sandelig er Kristus

opstanden, og grebet af Stemningen faldt Russerne hinanden om Halsen, mens Taarerne stod dem i Øjnene, og kyssede hinanden og græd og lo: Kristus er opstanden, han er sandelig opstanden.

Saadan et Skuespil tænker jeg slet ikke, vi Danske kunde opføre; det vilde gaa i Fisk for os; vi er for besindige, for nøgterne, for kritiske, ogsaa for fjalede for hinanden. Men den Bevægelse, der saa aabenlys griber dér det let bevægelige og lidenskabsstærke russiske Folk, vil heller ikke være det danske kirkesøgende Paaskefolk ganske ubekendt. Er Troen paa noget Sæt blevet Alvor for dig, er Jesus om ikke Navnet over alle Navne, saa dog et af de store Navne for dig, saa vil ogsaa Skærtorsdagens vemodsfulde Højtid og Langfredagens tørre og tapre Smerte have gjort et saadant Indtryk paa dig, at du aander ud ved igen at høre om den Forskel, der er paa Kristus og de andre Stormænd — at om dem og deres Liv sluttet der med Opgivelsen af Dødsdato og maaske Uddrag af Ligtalen; med ham sluttet der med Fortællingen om: paa tredie Dag igen opstanden fra de Døde, opfaren til Himmels, siddende ved Guds højre, kommende igen til Dom over levende og døde.

Jeg vilde ønske, jeg kunde øse ud af mit eget Hjertes Paaskeglæde til hver af jer, der er i Kirke i Dag. Om I sidder dernede med Mishaab og Spekulationer og bange Tanker og tungt Sind, at jeg da kunde sige det, saa det gav Genlyd i eders egne Hjerter: Kristus er sandelig opstanden, det betyder: al dette Livs Fortrædelighed er noget kortvarigt Pjank, men Glæden hos Gud evig; naar jeg gør, hvad jeg kan, kæmper, som jeg kan, saa faar jeg Del i Kristi Opstandelse, kommer igennem Pungenød og Sygdom og Bitterhed og Angst og Vrede og Forsagthed og vinder frem til den Plads, den opstandne har beredt mig. Kristus er opstanden, d. v. s. det bliver Vaar og Sommer igen, men en Vaar og Sommer, som ingen Vinter følger efter; for Døden og alt, hvad dens er, har tabt i al Evighed.

Det er et Aar siden, jeg kom tilbage med Ængstelse for Fremtiden — om I nu havde glemmt mig, om jeg fik Ro og Kræfter til at tage fat igen — og blev budt velkommen af jeres glade Smil og trofaste Haandtryk. Jeg holder af dig, Vedersø Menighed. Jeg ved nok, der er mange Fejl: Højtspil og Sladder og Smaalighed og Nabostrid, jeg ved nok, at her er en hel Del kedelige Folk, som det ikke er nemt, selv for en Præst med god Vilje at blive noget for, at være noget for. Men jeg har aldrig gjort Forskel paa nogen af jer, og er I Mennesker med Fejl, saa er jeg sandelig ogsaa et Menneske med skjulte og aabenlyse Fejl, og saa bærer vi over med hinanden, som kønt og kristeligt er. Jeg kan blive træt af jer som Mennesker, men som Menighed har jeg jer meget kær, tvivler om, at nogen anden

kunde blive mig kærere. Det takker jeg jer for og siger jer, at jeg venter, at samme Kærlighed som jeg nærer til jer som Menighed, samme Tillid nærer I til mig som Præst. Gud velsigne vort Samarbejde, saa længe det maa vare! Gud vil give hver af os en glædelig Paaske!